

[Jens Thomsen.]

Til den højtærede Justitsminister vil jeg gerne rette følgende Spørgsmaal: Er Forskellen i alt Fald ikke saa lille, at de hæderlige Mennesker, der er blevet dømt paa Grundlag af denne Forskel, burde have Adgang til at faa deres Skyldspørgsmaal prøvet ved Højesteret? Det er ubetinget to Ord, der betegner en og samme Handling. Derfor savnes der Lovhjemmel til at straffe disse Mennesker. Bestyrelsen for Slagteriet blev dømt, men den er uskyldig. De strafskyldige er den forhenværende Handelsminister og hans Kautionist, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller.

Der er begaaet tre store Forseelser.

Den forhenværende Handelsminister udstedte den provisoriske Bekendtgørelse af 11. September 1935. Enhver Lov, der vedtages af Rigsdagen, er Lov i Landet, indtil den bliver ophævet igen af Rigsdagen. Men lige saa indlysende maa det være, at en ophævet Lov kun kan blive Lov igen, saafremt Rigsdagen paa ny ophøjer den til Lov. Handelsministeriets Bekendtgørelse kan derfor kun være en provisorisk Lov, og nu er Tiden jo forpasset til, at den af Rigsdagen kan faa Lovhjemmel som Provisorium.

Dette er Magtmisbrug under parlamentarisk Styre, der giver usunde og ufor-svarlige Forhold i det offentlige Liv. Enten maa vi have Diktatur eller Parlamentarisme. Jeg tror ikke, Diktatur egner sig for den danske Mentalitet, men at have Diktatur under parlamentarisk Skalkeskjul er det værste af alt. Et egentlig Diktatur har Magten og Ansvar; men et Diktatur bag Parlamentarisens Forhæng har Magten, men intet Ansvar. Derfor avler det Usundhed og bør være strafbart. Vælgerne maa have Krav paa rene Linier. Regeringen og Rigsdagen anerkender Parlamentarismen, men saa maa det fulde Ansvar ogsaa tages, og de uparlamentariske Handlinger straffes eller annulleres.

Den anden Forseelse bestaar deri, at der gennem den provisoriske Bekendtgørelse af 11. September 1935 er lavet en Faldgrube, hvorved der paaføres lovlydige Borgere Straf. Jeg maa i denne Forbindelse minde om „Juristen“s Krav til enhver Kulturstat, som jeg allerede har citeret, at naar Landets Borgere skal idømmes Straf, skal der være en aldeles klar og utvetydig Hjemmel derfor i Loven. Derfor maa jeg konstatere, at de virkeligt strafskyldige i denne Sag er den forhenværende ansvarlige Handelsminister og hans Kautionist.

Den tredie store Forseelse bestaar deri, at den forhenværende Handelsminister og

hans Kautionist vil berøve Landbruget Ejendomsretten til den velerhvervede Valuta. Det er ikke blot en Forbrydelse mod dansk Landbrug, men det vil undergrave hele Landbrugets Økonomi. Landbruget kan ikke i Længden udføre et dygtigt Arbejde uden at faa en beskeden Løn for Arbejdet. Vi ser dette i enhver Bedrift, hvor Ejeren bukker under som Følge af det økonomiske Tryk. Vi ser, hvordan en udpint Ejendom forvolder Tab for Samfundet paa mange Omraader. Arbejdskraften indskrænkes, og den manglende Betalingssevne føles af handlende, af Haandværkere, Mejerierne og Slagteriernes Omsætning nedsættes, og Kommunen føler den svigtende Skatteevne.

Svækkes hele Landbruget saa meget, at det taber Konkurrenceevnen paa Verdensmarkedet, gaar det ud over hele Landets Økonomi og Levestandard. Hvis Landbruget svækkes saa meget, at danske Landbrugsprodukter ingen Overpris kan opnaa, hvordan vilde den danske Samfundsøkonomi da se ud? Tænk blot paa de 74 Mill. Kr., som Overprisen for dansk Smør udgjorde paa det engelske Marked i 1934: 74 Mill. Kr. ekstra for et enkelt Produkt paa et enkelt Marked. Regn sammen, hvad Overprisen for Landbrugets samlede Eksportvarer fra samtlige Markeder udgør, træk saa de adskillige hundrede Millioner fra den fremmede Valuta, som den danske Samfundshusholdning har Brug for, ja, saa vil man forstaa, at den danske Levestandard vil tvinges ned til et Niveau, som maaske ingen har anet.

Der er maaske mange, som hverken vil eller tør se Sandheden i Øjnene, men jeg vil bede de ærede Medlemmer af dette Ting om at se Sandheden i Øjnene og være sig deres Ansvar bevidst. Enhver maa forstaa, at selv om Landbruget har den bedste Vilje til at udføre et godt og dygtigt Arbejde uden Betaling, saa vil det savne Evnen til at gennemføre det.

Det er Landbrugets utilfredsstillende Arbejdsvilkaar, der er Aarsagen til Valutaaktionen og Sagsanlægget mod Kolding Slagteri. Den daværende højtærede Socialminister udtalte sidste Vinter under en Forhandling, at rimelige Krav fra et enigt Landbrug kan ikke afvises. Erhvervsudvalget har udformet Landbrugets rimelige Krav og fremsat dem for Regeringen og Partierne. De fremsatte Krav betinger en Arbejdsløn paa ca. 50 Øre i Timen, og det maa derfor erkendes, at Kravene er yderst beskedne. Landbrugets Enighed om de fremsatte Krav fastsloges ved Odense-Mødet, hvor der var Repræsentanter for